

retter en indtrængende Opfordring til de Stater, der har ratificeret Protokollen af 16. December 1920 og undertegnet men endnu ikke ratificeret Protokollen af 14. September 1929, om snarest muligt at ratificere denne; og anmoder dem om, saafremt de maatte mene, at tvingende Grunde forhindrer dem i at ratificere Protokollen, ufortøvet at meddele Generalsekretæren Karakteren af disse Grunde;

paalægger Generalsekretæren straks at underrette Forbundets Medlemmer om Deponeringen af enhver ny Ratifikation og om enhver Meddelelse angaaende de Grunde, som forhindrer en Stat i at ratificere Protokollen;

paalægger Generalsekretæren ved Modtagelsen af den sidste Ratifikation, som er nødvendig for Protokollens Ikrafttræden, at give Meddelelse om Ikrafttrædelsen til de paagældende Staters Regeringer og til Retsskriveren for den faste Domstol for mellemfolkelig Retspleje;

paalægger Generalsekretæren at tilstille de i Stykke 3 nævnte Stater Kopier af nærværende Resolution og af de Redegørelser, som er fremsat af Rapportøren, Hr. Massimo Pilotti, og af den tidligere Præsident for den faste Domstol for mellemfolkelig Retspleje, Hr. Max Huber, angaaende Motiveringen for Ønsket om en snarlig Ikrafttræden af Protokollen af 1929.

(Beslutning vedtaget den 14. Oktober 1932).

4. Kvinders Nationalitet.

Forsamlingen,

som med den største Interesse har gjort sig bekendt med Generalsekretærens Rapport, indeholdende de af Regeringerne i Henhold til den 12. Forsamlings Resolution afgivne Bemærkninger med Hensyn til Spørgsmaalet om Kvinders Nationalitet (A. 15, A. 15 (a), A. 15 (b). 1932. V. og A. I./12. 1932) tilligemed de af Komitéen af Repræsentanter for de internationale Kvindeorganisationer afgivne Bemærkninger (A. 23. 1932. V. og A. I./5. 1932) og Andragenderne fra katolske Kvinder og katolske Mænd (A. 33. 1932. V.);

som bemærker, at Kodifikationskonferencen i Haag ikke tilsigtede i »Konvention angaaende visse Spørgsmaal vedrørende Lovkonflikter paa Statsborgerrettens Omraade« at give Udtryk for noget Princip, som strider mod gift Kvindes statsborgerretlige Uafhængighed, men snarere at gøre Ende paa visse Vanskeligheder, der opstaar som Følge af eksisterende Uoverensstemmelser mellem Lovgivningerne paa dette Omraade i de forskellige Lande (Artikl. 8, 9 og 11); at Artikel 10 endog er en direkte Anvendelse af Uafhængighedsprincippet; og at Kodifikationskonferencen i Haag ved sin Henstilling No. VI anmodede Staterne om »at undersøge, hvorvidt det maatte være muligt:

»(1) at indføre i deres Lovgivning Princippet om Kønnenes Ligestilling i Nationalitets-spørgsmaal med særligt Henblik paa Børnernes Interesser;

»(2) og særlig principielt at bestemme, at en Kvindes Statsborgerret fremtidig ikke uden hendes Samtykke skal forandres, hverken som Følge af hendes Ægteskab eller som Følge af Forandring af hendes Mands Statsborgerret;

som bemærker, at et stort Antal Regeringer i deres Udtalelser giver Udtryk for den Opfattelse, at Artiklerne 8 til 11 i Haag-Konventionen repræsenterer de Fremskridt, som i Øjeblikket kan opnaas gennem en almindelig international Overenskomst med Hensyn til Spørgsmaalet om Kvinders Nationalitet;

som mener, at enhver Ændring, der falder udenfor den normale Fremgangsmaade for Konventionens Revision, vil vise sig u hensigtsmæssig, og at det derfor ikke er muligt i Teksten at udelade de Ord, som synes at have skabt Misforstaaelser, med Hensyn til en Forskel paa Kønnene i statsborgerretlig Henseende;

som er overbevist om, at Ikrafttrædelsen af Artiklerne 8 til 11 paa ingen Maade vil præjudicere videregaaende internationalt Samarbejde, naar saadant maatte vise sig muligt;

som erkender, at Artiklernes Ikrafttræden ikke i Mellemtiden vil lægge noget Baand paa Handlefriheden for nogen Stat, som maatte ønske i større Omfang i sin Indfødsretslovgivning at virkeliggøre Princippet om Kønnenes Ligestilling;

og som endelig er af den Opfattelse, at Spørgsmaalet om Kvinders Nationalitet er i stadig Udvikling og forbundet med Forandringer i Kvindernes sociale, økonomiske og politiske Stilling;

udtaler Haabet om, at de Stater, som allerede har undertegnet Haag-Konventionen, vil gennemføre saadan Lovgivning, som maatte være nødvendig for at føre den ud i Livet, og vil deponere deres Ratifikationsdokumenter snarest muligt;